1. Julie Andrews & Dick Van Dyke – Supercalifragilisticexpialidocious (1964)

Mary Poppins leerde ons dat taal magisch kan zijn. Want zeg nou zelf: Supercalifragilisticexpialidocious! Een woord dat nergens op slaat, maar klinkt alsof het altijd al heeft bestaan. Het laat zien dat taal niet alleen bedoeld is om iets duidelijk te maken, maar ook om te fantaseren, te zingen, te spelen. Je voelt de glimlach die ontstaat wanneer letters samen een klankensnoer vormen dat vrolijker is dan elk normaal woord.

CULTUUR	Sommige letters staan er wel, maar hou je verdacht stil ..
UITSPRAAK	Je kent het wel je hebt iemand verrast, maar perongeluk typ je dat je iemand ver-ast hebt, je miste een letter en maakte er een totaal ander wordt van.. je kan er om lachen, maar je kan het ook serieus nemen.
CO-ORIGINELE	De Engelse taal is lastig, daar kwam de artiest in de co-originele ook achter, gelukkig maakt hij ruim 20 jaar later een betere versie!
HITMIX	Vanavond muziek in het thema “taal” van spelling tot erkenning en waardering! Van mensen die het nog niet helemaal begrijpen , en mensen die er hele rijmpjes op weten te maken!

2. ORIGINELE: Adriano Celentano – Prisencolinensinainciusol (1973)

Stel je voor: een Italiaanse zanger die besluit een nummer in het Engels te zingen, zonder een woord Engels te kennen. Dat deed Adriano Celentano in 1973. Hij verzon klanken die op Engels lijken, maar geen enkele betekenis hebben. Het resultaat is ‘Prisencolinensinainciusol’, een funky brij van nonsens die toch glashelder klinkt. Het is een parodie op communicatie: je denkt de taal te horen, maar eigenlijk is het helemaal niets. Juist dát maakt het een geniale ode aan de kracht – en de leegte – van taal.

Eén-en-twintig jaar later keerde Celentano terug naar zijn eigen grap. Waar hij eerst nonsens Engels imiteerde, koos hij nu voor een Italiaans rapnummer: ‘Il Seme del Rap’. Hier worden de woorden plots wél echt – alsof hij tegen zijn luisteraars wil zeggen: zie je wel, taal is niet alleen klank, maar ook inhoud. Zo ontstaat een fascinerend contrast: van betekenisloze brabbeltaal naar een serieus betoog. Een eigen cover die taal in twee uitersten toont.

3. COVER: Adriano Celentano – Il Seme del Rap (1994)

Je kent ze wel, die letters die er wel staan, maar die we nooit uitspreken.
In het Engels struikel je erover: de ‘k’ in knight, de ‘w’ in wrong, of het hilarische hour, waar de ‘h’ ineens stom wordt.
Maar ook in het Nederlands hebben we onze eigenaardigheden – denk aan de ‘n’ in ‘honden’ die we vaak half inslikken, of de ‘t’ in ‘het’ die in spreektaal verdwijnt alsof hij nooit bestaan heeft.

Het zijn die stille letters die ons eraan herinneren dat taal niet altijd logisch is, maar vaak gevormd wordt door gemak, gewoonte en historie.
Onze columnist van vanavond neemt je mee in die wonderlijke wereld van de letters die we nooit horen, maar die ons toch blijven achtervolgen.

CULTUUR – De stille letters

Stille letters. Je ziet ze, maar hoort ze niet. Ze zijn de schaduwen van het alfabet. In het Engels zijn ze overal: knight, subtle, debt. Letters die ooit keurig uitgesproken werden, maar die in de loop der eeuwen uit luiheid of snelheid verdwenen. Toch bleven ze staan, alsof de taal bang was om ze weg te poetsen.

En zo worden generaties scholieren gekweld met de vraag: waarom schrijf je iets dat je niet zegt? Het antwoord is simpel én ingewikkeld: omdat taal geschiedenis bewaart. Een stille letter is eigenlijk een fossiel. De ‘k’ in knight herinnert aan een tijd dat men ‘k-

neecht' zei, en de 'b' in debt verwijst naar het Latijnse debitum.

Maar ook wij Nederlanders doen vrolijk mee. Neem het woord 'herfst'. Die 't' aan het eind? Bijna niemand spreekt 'm uit. Of de dubbele 'n' in 'honden' die vaak wegslinkt in de spreektaal. Taal is een luie kunstenaar: hij schrapt klanken waar hij zin in heeft, maar laat de letters als stille getuigen achter.

En misschien is dat maar goed ook. Want zonder stille letters zouden we onze talen niet meer herkennen. Het zijn kleine spookjes in onze spelling. Irritant? Ja. Overbodig? Soms. Maar ze maken duidelijk dat taal nooit alleen van vandaag is. Elke stille letter fluistert een verhaal uit het verleden. Je hoeft alleen goed te luisteren – naar wat je níét hoort.

4. Weird Al Yankovic – Word Crimes (2014)

Wanneer je struikelt over dt-fouten of kromme zinsbouw, zou je eigenlijk dit nummer moeten draaien. 'Weird Al' Yankovic nam Robin Thicke's 'Blurred Lines' en herschreef het tot een taalles in rapvorm. Hij zet alle grammaticale missers en spelfouten op rij en serveert ze met humor, sarcasme en swingende beats. Zo wordt taalpolitie ineens dansbaar. Het is een venijnige reminder dat correct schrijven óók rock-'n-roll kan zijn.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van 1 december 1989: wanneer ik 's avonds naar de sterren kijk, knipoogt er altijd wel eentje terug.

5. Aretha Franklin – R-E-S-P-E-C-T (1967)

Aretha Franklin nam een nummer van Otis Redding en maakte er een universele boodschap van. Door het woord 'respect' letter voor letter uit te spellen, gaf ze kracht aan elke lettergreep. Taal werd hier strijdkreet én wapen in de burgerrechtenbeweging. Het is niet zomaar een song, het is een alfabetische oerkreet om gehoord te worden. Respect – geen woord heeft ooit zo luid geklonken.

6. SYMFO: Yolanda Be Cool & DCUP – We No Speak Americano (2010)

'We No Speak Americano' is een ironisch spel met taal en cultuur. De titel zegt het al: wij spreken geen Amerikaans. De track samplet een oud Italiaans liedje en zet het neer in moderne dancebeats. Het resultaat is een cross-over waar taalbarrières verdwijnen. Je hoeft elkaar niet te verstaan om toch dezelfde groove te voelen.

7. VINYLSINGLE: Tom Tom Club – Wordy Rappinghood (1981)

Begin jaren tachtig stapten Chris Frantz en Tina Weymouth, bekend van Talking Heads, even uit de band en begonnen het project Tom Tom Club. Hun eerste single werd meteen een taalkundig feestje: Wordy Rappinghood. Het nummer stelt eigenlijk één simpele vraag: 'What are words worth?' – wat zijn woorden waard? In een mix van Engels, Frans en speelse nonsens rijmen en rappen ze eindeloos door. De track klinkt vrolijk en licht, maar gaat ondertussen wel degelijk over de kracht en betekenis van taal. Het refrein met het steeds herhaalde 'Wordy, wordy, wordy' is even irritant als hypnotiserend – precies zoals woorden soms ook in je hoofd kunnen blijven hangen. Muzikaal mengt het funk, new wave en vroege hiphop, tekstueel is het een filosofische knipoog. Het laat zien dat taal niet alleen communicatie is, maar ook ritme, spel en energie. Met dit nummer maakten Frantz en Weymouth van woorden een dansvloer.

Een typefoutje is zo gemaakt. Eén verkeerde letter en je WhatsAppberichtje krijgt ineens een totaal andere lading.
En toch: spelfouten zijn veel meer dan een klein ongelukje.
Ze verraden iets over hoe we met taal omgaan, hoeveel waarde we eraan hechten, en hoe kwetsbaar communicatie kan zijn.
In een tijdperk van autocorrect, spellingscheck en AI is de spelfout bijna een bedreigde diersoort.

Maar juist daarom is het de moeite waard om er even bij stil te staan.
Want soms kan een fout méér zeggen dan een foutloos geschreven zin.

PIETS UITSPRAAK – De macht van een spelfout

Een spelfout kan je hele dag veranderen. Je stuurt 'ik vindt je leuk' met een extra 't', en opeens ben je niet meer de charmante romanticus maar de sullige kneus. Of je schrijft in een sollicitatiebrief 'ik ben gemotiveert', en je kansen smelten weg sneller dan een ijsje in juli.

Taal is macht, en spelling is de wapenuitrusting. Het is het verschil tussen serieus genomen worden of weggehoond worden. Gek eigenlijk, want één verkeerde letter verandert de inhoud van de boodschap niet. Toch lezen we erdoorheen, en maken we er een oordeel aan vast: slordig, dom, onprofessioneel.

Maar misschien is de spelfout juist menselijk. Het herinnert ons eraan dat taal geen machine is, maar een levend ding. Kijk maar naar sociale media: de meeste berichten staan vol tikfouten, afkortingen en halve zinnen. En toch begrijpen we elkaar.

Soms worden spelfouten zelfs memes – denk aan 'woeps', of het legendarische 'dt-foutje' dat bijna een cultuurfenomeen is.

Dus ja, spelling telt. Maar laten we de spelfout ook een beetje koesteren. Hij laat zien dat we allemaal worstelen met de regels, dat taal geen wiskunde is maar een spel. En wie weet, misschien lachen toekomstige generaties om onze krampachtige spellingsoorlogen, en wordt de spelfout juist de norm. Eén ding is zeker: taal zonder foutjes bestaat niet. En eerlijk gezegd: dat is maar goed ook.

8. Spinvis – Ik wil alleen maar zwemmen (2002)

Spinvis, oftewel Erik de Jong, brak in 2002 door met zijn gelijknamige debuutalbum. Zijn teksten lijken vaak meer op poëzie dan op traditionele popmuziek. Ik wil alleen maar zwemmen is daar een prachtig voorbeeld van. Zinnen dwarrelen als losse fragmenten voorbij: 'Er ligt een steen in mijn hand', 'er ligt een steen in mijn hoofd'. Het is taal die niet lineair vertelt, maar die beelden oproept – alsof je in een droom belandt waar logica ondergeschikt is aan sfeer. Spinvis gebruikt herhaling en eenvoud om een hypnotiserend effect te creëren. Het refrein 'ik wil alleen maar zwemmen' voelt als een mantra: een verlangen om te ontsnappen, weg te drijven, gewichtloos te zijn. Juist door de fragmentarische taal ontstaat betekenis. Spinvis toont hier dat taal niet alleen duidelijk hoeft te zijn – het mag ook mysterieus, associatief en persoonlijk klinken.

9. They Might Be Giants – I Palindrome I (1992)

De Amerikaanse band They Might Be Giants staat bekend om hun eigenzinnige mix van humor, wetenschap en muziek. In 1992 brachten ze het nummer I Palindrome I, een speelse ode aan taal en logica. Een palindrome is een woord of zin die je van achter naar voren precies hetzelfde kunt lezen – denk aan 'Lepel' of 'Anna'. De band verwerkt dat idee niet alleen in de titel, maar ook in de tekst, die barst van de spiegelingen en absurditeiten. 'Egad, a base tone denotes a bad age' – het klinkt onzinnig, maar klopt grammaticaal precies. Met dit nummer bewijzen ze dat taal niet alleen dient om te communiceren, maar ook een speeltuin kan zijn, vol puzzels en taalgrappen. Het is muziek voor iedereen die ooit heeft genoten van een woordspelletje – slim, vrolijk en een tikje nerdy.

10. TOP 40 Classic: The Police – De Do Do Do, De Da Da Da (1980)

The Police bracht in 1980 'De Do Do Do, De Da Da Da' uit. Sting schreef het als reactie op de leegheid van popteksten: soms zegt nonsens méér dan duizend woorden. Het is taal teruggebracht tot pure klank, vrolijk maar met een serieuze ondertoon. En dat jaar

werden ‘alle 40 op een rij aan elkaar gepraat door bij Veronica op Hilversum 3 – waar zelfs taalspelletjes een hit konden worden.”

11. CABARET: Michael Mc Intyre – Silent letters in English language

Zet je talenknobbel aan, normaal doe ik dit niet, maar ik denk dat menig mens dit wel begrijpt.. de stille letters in de Engelse taal! Aldus Michael MC Intyre

EIND TEKST

En zo sluiten we deze taalvolle uitzending van De Muziek Experts af. We hoorden hoe Julie Andrews woorden verzon, hoe Adriano Celentano nep-Engels liet swingen, en hoe Aretha Franklin respect spelde alsof elke letter goud waard was. Van nonsens tot poëzie liet de muziek zien dat taal net zo goed een instrument kan zijn als een gitaar.”

De columns brachten daar nog een extra laag bij: over de stille letters die als fossielen in onze taal verborgen zitten, en over spelfouten die soms meer onthullen dan een perfecte zin. Taal als spiegel van ons dagelijks leven.”

“Dit was uitzending 537 van De Muziek Experts, dinsdag 2 september. Je hoort ons elke dinsdag om acht uur en zaterdagochtend om elf uur via BR6 en demuziekexperts.nl.

We sluiten vanavond af met Louis Jordan hij liet in 1944 met Is You Is or Is You Ain’t My Baby horen dat krom Engels en swingende taal meer kunnen zeggen dan honderd keurige woorden.

SLOTZIN:
Bedankt voor het luisteren en we spreken af: de komma en de punt zetten we pas, als de muziek écht ophoudt.

12. TIP V/D REDACTIE: Louis Jordan – Is You Is or Is You Ain’t My Baby (1944)

Louis Jordan wordt vaak de ‘vader van de rhythm & blues’ genoemd. In de jaren veertig maakte hij een brug tussen jazz en wat later rock-’n-roll zou worden. Is You Is or Is You Ain’t My Baby uit 1944 is één van zijn bekendste nummers, en meteen een prachtig voorbeeld van taal in muziek. De titel klinkt als fout Engels – grammaticaal gezien zou het ‘Are you… or aren’t you…’ moeten zijn. Maar juist dat speelse, bijna kinderlijke gebruik van woorden maakt het nummer krachtig. Het straalt humor uit, een knipoog naar hoe mensen écht praten op straat. En met zijn ritmische frasering maakt Jordan van die kromme zinnen pure swing. Het liedje gaat natuurlijk over de vraag of zijn geliefde trouw blijft, maar de kracht zit in de manier waarop de taal wordt vervormd tot ritme en melodie. Het bewijst dat taal niet perfect hoeft te zijn om perfect te werken – soms zegt krom praten meer dan honderd keurige woorden.